

**SAKIN
GÖZLERİNİ
KAPAMA**

HOLLY SEDDON

Çeviren
Sevda Duman

Arkadaşlarım için

1

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin, ağır havayı azar azar içine çektikten sonra hızlıca nefesini veriyor. Bir güneş ışığının ucunda tozlar dans ediyor. Robin, o minik toz tanelerinin ciğerlerine dolarak onu ağırlaştırdığını düşünmemeye çalışıyor.

Dışarıdaki Manchester kaldırımı gri ve ıslak ama havada bir tazelik var, âdeta baharla flörtleşiyor. Robin bunu hissetmeyecek. Bu nemin tenini ürpertmesine izin vermeyecek. Nem, rengi solmuş siyah tişörtüne ağır ağır sinip yerleşmeyecek.

Pencerenin önünden geçen otobüs evin önüne ve en yakındaki komşu evlere, bir süreliğine dalga köpüğüne dönüştürdüğü su birikintilerini sıçratıyor. Fakat Robin bunu görmüyor. Onun tek duyduğu suyun fışkırma sesi ve kot pantolonu “ıslanıp bombok” olan kadının siniri.

Robin dün dışarı çıkmadı, bugün de çıkmayacak. Yangın veya sel olmadığı sürece yarın da evde kalacak. Tıpkı neredeyse üç yıldır yaptığı gibi. Birkaç hafta öncesine kadar Robin’in hayatındaki her şey yolunda ve güvendedi. Sımsıcak kabuğunun içindeydi. Günlerini hâlâ üç odalı hapisanesini arşınlayarak, televizyon seyrederek, ağırlık kaldırarak ve amaçsızca internette dolaşarak geçiriyor. Fakat şimdi omuzlarına yeni bir korkunun ağırlığı binmiş durumda.

Robin dikkatli ve kontrollü biri. Kapısını sadece haberli ge-

lenlere açıyor. Belirlenen saatler dışında teslim edilen kargolar, sinirli şoförler tarafından depoya geri götürülüyor. Gelmesi beklenmeyen paketler alınmıyor. Yakınlarda bir seçim var ama Robin, kötü takım elbisesiyle ayaklarını sürüyerek kapısında beliren, içtenlikle hevesli kimseyle tartışmak istemiyor.

Şu anda da kapısına vuran biri var. İlk başlarda kibarca çalınan kapıdan gelen ses şimdi çaresiz ya da öfkeli bir kreşendoya dönüşmüş durumda. Robin çenesi önde, ciddi bir kararlılıkla karşısındaki televizyona bakıyor. Ekran parlak renkler ve yumuşak seslerle dolu. Henüz emekleme çağındaki çocuklar için bir kanal bu. Basit görevleri başarmak, arkadaşlara yardım etmek ve neşeli yeni beceriler öğrenmekle ilgili hikâyelerle geçen dakikalar. Kötü biri yok, suçluluk veya korku yok. Herkes mutlu.

Kapının gümlemesi artarken Robin bilinçli olarak derin bir nefes alıyor. Ciğerlerine dolan havaya, genişleyen göğsüne ve dişlerinin arasından ağır ağır süzülen nefese odaklanıyor. Gözlerini inatla ekrandan ayırmıyor. Ona daha önce de sinirlenenler olmuştu. Onlarla savaşamayacak hâle geldiğinde kaçardı. Fakat bu sefer köşeye sıkışmıştı.

SARAH | GÜNÜMÜZ

Çocuğumu elimden aldılar ve bunun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Dört gün önce neşeyle amcasının elinden tutarak evden çıkıp gitti ve bu, onun o altın rengi saçlarını, marallarinkine benzeyen gözlerini ve minik pembe burnunu son görüşümdü. Violet benden ayrılırken gülümsüyordu ve hiçbir şeyin farkında değildi; ben yemek masamda kıpırdamadan oturmuş, cevap verme hakkım bile olmadan bana yöneltilmiş, ardı arkası kesilmeyen suçlamaları dinlerken bana el salladı.

Jim annesiyle babasının arasında oturuyordu. Bütün sabah pişirmekle uğraştığım “aile yemeğini” biraz önce bitirmiştik. Jim her zaman yaptığım gibi tabakları temizlememe izin vermemiş, kardeşine Violet’ı götürmesini işaret ettikten sonra boğazını temizleyerek listesini okumaya başlamıştı. Kurşun gibi, madde madde.

Listenin ardından, kısa bir süre hep beraber serseme dönmüş bir hâlde sessizce oturduktan sonra Jim annesine bakıp ondan kendisini cesaretlendiren bir onay aldınca konuşmuştu. “Bu işi daha fazla uzatmayalım. Eşyalarını toplayıp gitmen gerek. Kendi ayaklarının üzerinde durana kadar sana kalacak bir yer bulduk.”

Ellerim arkamda üst kata çıkarıldım. Bavullarımı hazırlarken beni izlediler, sonra Jim ve babası beni evimden çıkarıp taksiye bindirdiler. Takside, ağlamayacak kadar şaşkın olduğum için aptal aptal dışarıyı seyrederek on beş dakika geçirdim.

Yanağım camda titreşirken tüm kanım çekiliyordu sanki. Zihnimde, Jim'in anlamlandırmaya çalıştığım listesi dönüp duruyordu.

1. Kıskançlık

Daha fazla konuşacak sanmışım. Fakat gözlerini elindeki kâğıttan ayırmadan sessizce ve kesin bir ses tonuyla "kıskançlık" demişti sadece.

O sırada ben hâlâ tüm bunların bir şaka olabileceğini düşünüyordum. Annesi ve babası sofradaydı, normalde samimi biri olan kardeşi ise Violet'la birlikte diğer odadaydı.

Fakat şaka olduğunu belirten son cümle gelmedi. Bunun yerine listesini okumaya devam etti. Anne babası elleri kucaklarında kendi hâllerinde otururken, oğulları benimle ilgili korkunç iddialarda bulunuyordu. Benimle ve dört yaşına basmak üzere olan kızımızla ilgili.

Jim, Violet'a olan sevgisini kıskandığımı düşünüyordu. İlk günden beri gün gibi ortada olan güçlü bağlarını kıskandığımı. İşten eve gelip, "Neredeymiş bakalım güzelliğim?" diyerek kızını kastediyor olmasını kıskandığımı. Bizim küçük bebeğimizi. Ben gün boyu onun bakımını üstlenmiş, bebeğim bana koala gibi yapışmışken tüm gün perişan hâlde evde dolaşarak tek elle her şeyi halletmeye çalışmış olsam da saat 18:15'te Jim'in kapıdan girdiğini gördüğü anda kollarını ona doğru uzatıp ulaşmaya çalışırken maymun gibi sesler çıkarırdı.

Onu kıskanmıyordum. Eğer birini kıskanıyorsam da bu Jim'di. Violet'ın sadece beni sevmesini istiyordum ama aralarındaki bağı kıskanmıyordum. Bunu seyretmek hoşuma gidiyordu. Canlı sevgi gösterisi. Çok çalışın, sevgi dolu bir adam, huzurlu yuvamız, güzel küçük bebeğimiz.

Hepsi de domino taşları gibi sıra sıra dizili.

2

ROBIN | 1989

Robin rugan ayakkabılarının burnunu duvara sürtüyor. Küçük olması, insanların onu aptal bir bebek gibi giydirebileceği anlamına gelmiyor. Pırıl pırıl ve cici bici görünmekten hoşlanan Sarah. Aynada sağa sola salınıp kendini ve Rapunzel'inkine benzeyen altın rengi saçlarını hayranlıkla seyretmekten hoşlanan Sarah. Eğer Robin biraz Sarah gibi olsaydı, anne ve babası çok sevinirdi. Bunu düşünmek bile Robin'in ağzının ekşi tükürükle dolmasına sebep oluyor.

"Robin!"

"Ne var?"

"Yere tükürme, senin neyin var böyle?"

Robin annesine sert sert bakıyor. "Ağzımda kötü bir tat vardı," diyor ve bir an bile düşünmeden ayakkabılarını duvarda süremeye devam ediyor.

"Robin! Ne yapıyorsun?"

Eyvah.

"Hiç."

"Onlar yepyeni ayakkabılar, şımarıklık yapma."

Annesi bacakları ayırık, elleri kalçasında başında dikiliyor. Arkasından vuran güneş ışığında keskin hatları varmış gibi gözüküyor ama annesi aslında yumuşak biri.

“Çok parlaklar,” diyor Robin suratını asarak ama tartışmayı baştan kaybettiğinin farkında.

Sarah annesinin endişeli ümitsizliğini taklit ederek kadının yanında duruyor. Bütün gün okulda olmalarına rağmen Sarah’ın mükemmel örgüleri hiç bozulmadan duruyor. Pötikareli yazlık elbisesi tertemiz ve tırnaklarının altında insanı kaygılandıran siyah bir kir tabakası yok. Robin’in koyu kahverengi saçları daha ilk teneffüs olmadan tokasından çıkmıştı bile. O kadar çok saç var ki sürekli hareket hâlinde ve hiçbir tokenin bu saçları zaptetme ihtimali yok.

Robin ve Sarah hâlâ tek parça olarak görülüyorlar: İkizler. Fakat gerçekte birbirlerinden bu kadar farklı olamazlardı. Sarışın ve esmer, uzun ve minyon, sert ve zorba.

Küçüklüklerinde anneleri Angela, yani Angie, ikizleri tek tip giydirirdi. Birbirlerine uygun başlıklar, elbiseler ve ayakkabılar. Fakat Sarah o kadar *uzundu* ve neredeyse ilk günden o kadar *olgundu* ki bu uyumlu kıyafetler aslında birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını vurgulamaktan başka bir işe yaramıyordu. Hatta bazı zamanlar, Marshall aile tarihinde anlatıldığı üzere, onları hiç tanımayan insanların kızların ikiz olmalarının mümkün olmadığını savundukları bile oluyordu.

“Benden iyi mi bileceksiniz?” diyordu Angie abartılı bir iç çekişle. “İkisi de benden çıktı.”

“Minik bücürüm benim,” diye çağırıyor babası Jack, Robin kanepede onun yanında oturmuş, henüz yere değmeyen ayaklarını sallarken. Ya da pazar günleri garajlarında normalde Angie’nin atıp yenisini almayı tercih edeceği ev eşyalarını tamir eden babasına hâlimden memnun bir şekilde ahşap parçaları, çivi veya tutkal taşırken. “Ben para basmıyorum, Ang,” diyor babası. “Doğru söze ne denir,” diyor annesi numaradan iç çekerek.

Robin ve kız kardeşi yeni döneminin ilk gününde okuldan eve yürüyorlar. Kafaları önlerine düşmüş, beslenme çantalarının

içindeki ekmek kırıntıları tıklar tıklar sesler çıkarıyor. Altı hafta oyun oynayıp televizyon seyrettikten sonra okulun ilk günü hep yorucu geliyor. Onları her zaman okuldan anneleri almayacak, artık dokuz yaşında kocaman kız oldular ama bu, okulun ilk günü "ödülü". Robin, şimdiden iki kez azarı yediği için ertesi gün, yanında bir yetışkinden farksız kardeşi olacak olmasına rağmen kendi başına eve dönmek için can atıyor. On altı dakikanın insanın hayatında bu kadar büyük bir fark yaratıyor olması ilginç. "Ben daha büyüğüm," diyor Sarah sürekli, Robin gözlerini devirirken. *Eğer ben büyük olsaydım her şey çok farklı olurdu,* diye düşünüyor Robin surat asarak.

Yarı yarıya kaldırıma çıkmış parlak siyah bir BMW var ileride, dörtlülere açık. Çocuk arabasında daha küçük çocukları olan anneler, önlerinin bu şekilde kapatılmış olmasının işlerini ne kadar zorlaştırdığını abartarak konuşurken bir yandan da yüksek sesle oflayıp pufluyorlar. Arabanın şoför kapısı açılıyor, içinden bir kadın çıkıyor. Üzerinde pahalı bir palto olan kadının parıldayan saçları aşağı yukarı oynuyor. "Çok özür dilerim," diyor kadın, diğer annelerin olduğu tarafa doğru seslenerek. "Park edecek yer bulamadım."

Diğer kadınlar onu duymazdan gelirken bu parlak ve zıplayan saçlı BMW'li anne, birini görüp heyecanla el sallamaya başlıyor. Robin ve Sarah'nın sınıflarındaki yeni oğlan bu. Oğlan onu görür görmez, sırtında yukarı aşağı hoplayan çantasıyla ona doğru koşuyor. Saçlarında kesin jöle var çünkü en ufak bir kıpırtı olmuyor. Oğlan ön koltuğa oturuyor, araba kaldırımdan inip ne-redeyse tamamen sessizce uzaklaşıyor. Robin hiç umursamıyor.

SARAH | 1989

Sınıfımızda yeni bir oğlan var. NKOTB'deki Jordan Knight kadar yakışıklı ve bir fare kadar sessiz. Saçları sarı, gözleri koyu renk ve elmacık kemikleri erkek mankenlerinki gibi. Robin'in cadı olduğunu söylediği, uzun gri saçlı ve zarif, yaşlıca bir hanım olan Bayan Howard adındaki yeni öğretmenimiz onu tahtaya kaldırıp kendini tanıtmasını istedi. Oğlan kulaklarına kadar kızardı, ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. En sonunda Bayan Howard dudaklarını büzerek, "Bu, Callum Granger," dedi. "Okulumuza yeni geldi. Umarım ona kendini yalnız hissettirmezsiniz."

Ödev defterime "Callum" yazdım ve adını unutmamak için isminin çevresine bir kalp çizdim. Sanki unutmam mümkünmüş gibi.

Öğle yemeği saatinde, onu arkadaşlık bankında tek başına otururken gördüm. Dizlerini birbirine sıkıca yapıştırmıştı, elmasını yerken *Thomas Kempe'nin Hayaleti* adında bir kitap okuyordu. Oğlanlar onun yanında itişip kakışıyorlar, bir tenis topunu tekmeleyip üzerine basıyorlardı ama ne zaman Callum'un yanına gelseler oğlan dizlerini toplayıp kitabını okumaya devam ediyordu.

"Selam," dedim, becerebildiğim en samimi gülümsemeyle. "Ben Sarah."

“Selam,” dedi oğlan. “Ben Callum.” Bir an için elini uzatıp benimle tokalaşacağını sandım.

“Bunun arkadaşlık bankı olduğunu biliyor muydun?” diye sordum.

Oğlanın kulakları tekrar pembeleşti ama oyle olduğunun farkında olmadığını söyledi.

“Kendini yalnız hissedip biriyle oynamak istediğinde buraya oturursun,” diye açıkladım. Okulumuzun kural ve ritüellerini açıklamak beni her zaman heyecanlandırmıştır. Dört yaşımdan beri bu okulda olduğum için hepsini biliyorum.

Callum’a etrafı gezdirmeyi teklif ettim. Kitabına baktı, arasına bir ayraç koyup dikkatlice kapadıktan sonra peşimden geldi. Ben de ona oyun oynadığımız sahayı, artık kullanılmayan ve su sızdıran yüzme havuzunu, bekçinin perili evini ve onu güldürmek için kızlar tuvaletini gösterdim. Callum yine kızardı.

Babasının işi yüzünden bizim kasabaya, Birch End’e taşındığını söyledi. Babası Reading’deki bir kola şirketinde önemli bir grevdeymiş ama babası kimseden bir şey istemekten hoşlanmadığı için Callum bedava kola iemiyormuş. Babası katı birine benziyor.

şimdi ev zamanı ve annem şimdiden Robin’i azarlamak zorunda kaldı. Yeni ayakkabılarını duvara sürtüyordu ve ben onu şikyet etmek istememiştim ama sonra durduk yere tükürmeye başlayınca annem onu azarlamak zorunda kaldı. Neden böyle şeyler yaptığını bilmiyorum nk her seferinde yakalanıyor. Sanki başını derde sokmak istiyor. İnsan neden başını derde sokmak ister anlamıyorum. Oysa iyi olduğun zaman her şey çok daha kolay. Ben *her zaman* iyi bir kız olmaya çalışıyorum.

Babam bana benim kk ineğim diyor. Annem ise benim mükemmel kızım.

Annem, babamdan bıkmış numarası yapmayı çok seviyor, babam da şaklabanlıklar yapıp anneme “senin evin” gibi şey-

ler söylemekten veya dırdır ediyormuş gibi şakalar yapmaktan hoşlanıyor ama bence hâlâ birbirlerini seviyorlar. *Çarkıfelek* ya da *Roseanne* seyrederken kanepede birbirlerine sarılıyorlar, annemin sarı saçları babamın göğsünde, babamın eli annemin bacağında. Arabadayken, sanki birbirlerini haftalardır görmemişler gibi aralıksız konuşuyorlar ve Robin'le ben de bize daha fazla şeker çikolata versinler diye onları rahatsız etmekten vazgeçiyoruz. Biz de Casusluk veya Sarı Araba oyunu oynuyoruz, hani ilk sarı araba görenin "Sarı araba!" diye bağırıp diğerinin koluna vurduğu oyun. Oyun her zaman gözyaşlarıyla sonlansa da kız kardeşimle oynarken deli gibi gülüyorum ve burunlarımızı cama yapıştırıyoruz, daha çok eğlendiğim başka bir zaman hatırlamıyorum. Kız kardeşim beni deli ediyor ama hayatta çok iyi bildiği tek bir şey varsa o da eğlenmek.

3

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin, ikinci kattaki yatak odasının penceresinden evinin arkasındaki dokuz ayrı dairenin içini görebiliyor. Bir kat aşağıya inip misafir yatak odası artı spor salonunun penceresinin denizliğine oturduğunda her iki tarafta üçer daire daha görebiliyor. Evinin arka duvarına bakan dairelerden her birinin dışa bakan üç penceresi var, her birinin içinde bilmediği hayatlar sürülen üç pencere. Üst üste yığılmış zoetroplar gibi, pencerelerde süzülerek bir görünüp bir kaybolan insanların çaba gerektirmeyen hareketlerini teşhir ediyor.

Sabahın yarısı geçtiği için pencerelerden birçoğu boş, akşam kadar beklemede. Üst katlardaki bir dairedeki bir temizlikçi hızla paspas yapıyor. Kadının parlak tişörtü, geniş bedeninin çevresinde bir sirk çadırı gibi salınıyor. Omuzları sarsılıyor; ya müzik dinliyor ya da aklından geçiriyor olmalı. En alt sağ dairedeki yaşlı hanım gündelik işleriyle uğraşılıyor. Ellerinde parlak sarı Marigold eldivenler var, lacivert iş önlüğü kadının pratik naylon kıyafetlerini koruyor.

Binanın tam ortasındaki dairede hem bir kadın hem de bir adam var. Bay Saksığan. Robin için çok özel biri.

Adamın adı gerçekten de Bay Saksığan değil elbette. Adam, Henry Watkins ve karısı da Karen Watkins. Fakat Robin isimlerini henüz bilmiyorken, adını normalde siyah olan saçlarının

bir yanındaki dikkat çekici gri tutamdan alan Bay Saksavaşan, Robin'in günlük rutinde çok önemli bir rol oynuyor.

Robin her sabah nefesini tutarak Bay Saksavaşan ve küçük oğlanın (oğlanın adını internette bulamadığı için ona Yavru Kuş diyor) dairelerin ortak bahçesinden çıkışlarını, oğlanın scooter'ında gece biriken yağmur silkelemelerini ve avluyla bahçeyi birbirinden ayıran parke taşlı ara sokaktan kıvrılarak gidişlerini izliyor.

Bay Saksavaşan'a, "Günaydın Bay Saksavaşan," demek Robin'in gününün önemli bir parçası. Bunu hallettikten sonra kendi gününe başlayabilir. O âna kadar ne çay, ne televizyon, ne kızarmış ekmeğe, ne step, ne ağırlık ve rahatlatıcı çocuk kanalı ne de başka bir şey var.

Robin'in günündeki boşlukları dolduran başka gereklilikler de var elbette. Gelen postanın düzenlenmesi ve dikkatlice yok sayılması. Saklanmalar. Ve izlemek. İzlemek hep var. *Eğer dikkat etmezsem, insanlar ölürlere*, diye düşünüyor Robin. Her zamanki "ya şu olursa" düşüncelerinin aksine, bunda bir gerçeklik payı var.

Son birkaç haftadır Robin, Saksavaşanların evinde nahış bir şey göreceğini sanmıyordu. Onları izlemesinin tek sebebi güvende olmalarını sağlamaktı. İşlerine karışmak gibi bir niyeti olmamıştı hiç. Saksavaşan ailesi, onun için dünyadaki tüm iyi şeyleri temsil ediyordu. Sevgi, ilgi, normallik. Yavru Kuş ve Bay Saksavaşan'ın hak ettikleri buydu. Saksavaşanlar yaşamları boyunca tek eşle çiftleşirdi. Yaşamları boyunca tek eşle çiftleşmeleri gerekiyordu.

Bu yüzden Robin, Bayan Saksavaşan ve arkadaşının heyecanlı konuşarak, birbirlerine sarılarak, öpüşerek ve bundan çok daha fazlasını yaparak dar yoldan yürüdüklerini görünce başını çeviremedi. Zayıf bir öfke, onu perdelerin arkasında durduğu yere çiviledi.

Şimdi onları izliyor. Dünyadan haberi olmayan bir koca ve

işaretparmağını uzatmış onunla kavga eden, saatli bombaya benzeyen karısı.

Alt katta postanın paspasın üzerine düşüşünü duyuyor, mektup deliğinin kapağı tekrar hızla kapanıyor. Robin aşağıya inip gelen zarfları alacak ve açılmamış olarak organize edip üst üste inşa ettiği düzgün yığınların üzerine ekleyecek. Fakat kalın bir halıyla kaplı sahanlığa adımını tam attığında kapının tıklatıldığını duyuyor. Robin bekliyor. Elinde not panosu olan bir hayır kurumu çalışanı, bir politikacı veya ince plastikten cam çerçevesi satan bir satıcı olabilir. Veya herhangi başka biri. Kapıyı açıp dışarıdaki her şeyin içeri dolmasına izin vermek dışında bunu anlamanın tek yolu beklemek.

Tık tık. Vuruşlar hâlâ nazik ama durmuyor.

Tık tık tık. Artık daha hızlandılar.

Tık tık tık tık tık. Hızlı, telaşlı bir çaba. Artık Robin, gelenin “başka biri” olduğunu biliyor. Sabırsız ziyaretçi, kızgın ziyaretçi, kapıdaki isimsiz, yüzü olmayan adam. Robin sahanlıkta durup adamın vazgeçmesini bekleyerek geçen süreyi sayıyor. Otuz yedi saniye. Adamın kararlılığı Robin’in sinirini bozuyor.

SARAH | GÜNÜMÜZ

2. Yalanlar

Bunun listede olmasının sebebini anlayabiliyorum. Jim'e gerçekten bir sürü yalan söyledim. Başlangıçta bazı şeyleri saklıyordum. Saklamak uydurmaya döndü, bunu da sınırsız yalanlar takip etti.

Jim ve ben işyerinde tanıştık, Surrey'deki Godalming'e taşınmamın üzerinden fazla vakit geçmemiştir. Uzun süredir ilk işimdi, şevk doluydum.

Jim bana kardeşim olup olmadığını sorduğunda, olmadığını söyledim. Ve annemle babamın öldüğünü. Bu ilk yalan, uzun süredir verdiğim en doğru kararım gibi gelmişti: *Ailem yok.*

Jim ailesinden ve küçük ümitlerinden bahsettiğinde onun doğru adam olduğunu anlamıştım. Yanına taşındım. Ve Tanrı'ya şükür, nihayet nefes alabiliyordum. Gülebiliyordum. Normaldi, sağlıklıydı, iyiydi ve ben başarmıştım.

Yalanlar aktı ve ardından sertleşti. Tahmin edemediğim o kadar çok soru geldi ki. Doldurulması gereken boşluklar vardı ve bu boşlukların ayaküstü doldurulması gerekiyordu. Bir kez yalan söylediniz mi yolunuzu da seçmiş oluyorsunuz, oradan dönüş yok.

Ben Jim'i seçtim. Godalming'de yaşayan nazik, normal Sarah olmayı seçtim. Ve en önemlisi, Violet'ı seçtim.

Jim ve ben, evimizde birlikte yaşamayı öğrenmek zorunda kaldık. Adapte olmaya çalışırken tuhaf durumlar oldu ama kızımız onları aşmamızı sağladı. Çok erken doğmuştu, ekstra ilgiye ihtiyacı vardı. Onu görür görmez sevdim.

Ev uykudayken, hayatımda gördüğüm en ince bacaklara sahip bu küçük bez bebeğe bakıp duruyordum. Benim bebeğime. Bir mantra gibi aynı şeyi tekrar edip duruyordum. "Benim bebeğim, benim bebeğim, benim bebeğim."

Onunla geçirdiğim ilk gece sanki biri bana korkunç bir şaka yapıyormuş gibi hissettim. Bu son derece küçük, insanın canını acıtacak kadar hassas yaratığı bana vermişlerdi. Talimatsız, hastaneden evi incelemek için birini göndermeden, her hareketimi kontrol eden biri olmadan.

Her kalp atışıyla beraber Violet'ın atan minik damarlarını izledim. Yanıp sönen ufak bir ışık. Bu atışlar arasında nefesini tutuyor olması daha normal ve daha az korkutucu bir hâl aldıkça ben de rahatladım ve hepimizin güvende olduğuna inanmaya başladım.

İlk başlarda her ağladığında onu susturmayı başaramıyordum. İlk aylarda, gece yarısından sonraki saatlerde genelde çaresizlikten ağlıyordum; Jim'i uyandırmanın bir anlamı yoktu çünkü benim yorulduğumu görmek dışında yapabileceği başka ne olabilirdi ki?

Fakat o günlere de geldik, geldim.

Kötü olmadı. Yaşadığımız, gece ağlamaları ve ılık sütle geçen korkunç zor zamanlar değildi sadece. Aynı zamanda bir dayanıklılık gösterisiydi ama alttan alta dev bir sevgi dalgasıyla destekleniyordu.

Jim listedeki ikinci maddeyi, "yalanlar" maddesini okuduğunda ne demek istediğini anlamadım. Sanki bir küfürmüş gibi sessizce söyledi.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Yalanlar mı?” dedim. “Ne yalanları?”

“Hangi yalanlar?” demem gerekirdi oysa çünkü o kadar çok yalan vardı ki. Kan gibi fişkırıyorlardı benden.

4

ROBIN | 1990

Robin ve kardeşi, geceyi ilk kez Callumların evinde geçirecekler. Anne ve babaları, annelerinin tesadüfen birkaç ay önce mahalle kuaföründeki karşılaşmaları sıkı bir dostluğa dönüşüp de Grangerlarla arkadaş olduklarından beri, hafta sonları şekil değiştirmişti. Artık Marshall ailesi için televizyonun önünde, kucaklarında tabaklarla yenilen pazar akşamı yemekleri kalmadı. Pazar öğleden sonraları banyo ve saç yıkama zamanı, pazar akşamları ise anne ve babalar sıkıcı şeylerden bahsedip şakalar yaparken Robin, Sarah ve Callum'un kasten ve rahatsız edici derecede dışarıda bırakılacağı şekilde tasarlanmış gibi gözüken bir masanın başında oturma zamanıydı.

Callum'un annesi Hilary, Lloyd Grossman'lı *Masterchef* te ve Michael Barry'li *Food and Drink*'te gördüklerini pişiriyor. Yemekte mutlaka bir "coulis" veya "jus" oluyor. Robin pazar geceleri yedikleri balık ve patates kızarmalarını veya pizzaları özlüyor. Callum'un babası akşamları paradan bahsediyor; ne kadar parası olduğundan, "ikramiye" olarak ne kadar alacağından, bunu nereye harcayacağından. Robin'in annesi rahatsız edici derecede yüksek sesli bir kahkahayla karşılık veriyor buna ve ertesi sabah boyunca annesiyle babası Drew Granger'ın satın aldığı şeyleri alamayacakları için kavga ediyorlar.

Normalde, bu geceler sarsıntılı bir araba yolculuğuyla eve

dönmeleriyle sonuçlanıyor; kızların emniyet kemerleri sinir içinde takılıyor, hava ön taraftan gelen ve alkol kokan ılık nefesler yüzünden ağırlaşıyor. Fakat polis artık kimseye göz açtırmıyor, alkol muayenelerinin sayısı arttığı için babaları buna değmeyeceğini söylüyor çünkü eğer ehliyetini kaybedecek olursa işini yapamayacak. Robin'in evde kalma önerileri duymazdan geldiği için eve dönmek yerine geceleri orada kalıyorlar.

Robin sevdiği yiyecekleri yemeyi ve üzerine zorla geçirilen elbiseler yerine kot pantolonuyla evde olmayı tercih etmesine rağmen bu gecenin çok heyecanlı bir yanı var. O ve Sarah, Callum'un yatağında, başları yatağın farklı ucunda olacak şekilde yatacaklar çünkü Callum'un yatağı Robin ve Sarah'nın anne babasının yatağından bile büyük ve uyumadan önce bir film izlemelerine izin verildi. Robin *Labirent*'i izleyeceklerini umuyor ama Sarah muhtemelen tepinerek *Grease 2* veya *İlk Aşk İlk Dans* gibi bir filmi seyretsinler isteyecek; benzin istasyonundaki video bölümünden bir film kiralayabilsinler diye üçüne bir izin kâğıdı ve biraz para veriyorlar. Belki bir de Robin'in babasına sigara almaları için bir izin kâğıdı daha.

Callum onların yanında açılır kapanır bir yatakta yatacak, artık boş zamanlarının çoğunu birlikte geçirdiği kızlar için normal alışkanlıklarından vazgeçmeye gönüllü. Tek çocuk için çok soyut gelen rahat sohbetleri, kendi özel şakaları ve didişmelerinden büyülenmiş olarak onların konuşmalarını dinliyor.

SARAH | 1990

Bütün hafta boyunca çok heyecanlıydım. Grangerların evine gitmeyi seviyorum. Her şey yeni, sıcak ve yumuşacık. Üç tuvaletleri var. Bir tanesi aşağıda ve Hilary buna “vestiyer”^{*} diyor, biz de bunu duyunca pişmiş kelle gibi sırtıyoruz çünkü vestiyer paltoların ve yağmur botlarının durduğu yerdir. Bazen Robin’le evdeyken dolaba gidip işeyecekmişiz gibi yapıyoruz.

Grangerların evindeki tuvaletlerden biri büyük banyoda, burada hem duş hem de küvet var ve ben duşu kullanmak için sabırsızlanıyorum. Şimdiye kadar bir kez yüzme havuzundaki duşa girdim, su tükürük gibi akıyordu. Son tuvalet de Drew ve Hilary’nin yatak odalarında. Buna ebeveyn banyosu deniyor ve annem onların yatak odalarına da bir tane yaptırılın diye babamın başının etini yiyor. “Nereye yaptırmamı istersin?” diyor babam, anneme gülerken. “Elbise dolabına mı?”

Callum’la vakit geçirmek için can atıyorum. Robin genellikle çok eğlenceli biri, gerçi bunu ona söylemem ama Callum’un yanında daha az manik ve daha az deli oluyor. Callum’un yanında beni tekmeleyerek hava atmaya veya iğrenç şeyler yapmaya çalışmıyor.

Okulda, Robin’le ben birbirimizin yanında nasıl hareket edi-

---

* İngilizce’de “cloakroom” hem lavabo hem de vestiyer anlamına gelir. -çn

yorsak Callum da çevremizde öyle dolanıyor. Her sene için bir sınıf olduğundan hepimiz istesek de istemesek de mecburen aynı derslikteyiz ama söze dökülmeyen bir gerçek var ki eğer birlikte oynarsak bizimle çok dalga geçerler. Oğlanlar kızlarla oynamazlar, kız kardeşler de kız kardeşleriyle. Neredeyse okulun ilk gününden itibaren Robin'le ben, çevremizde birbirimize çok yaklaşmamızı engelleyen görünmez bir güç alanı varmış gibi davrandık. Korunma duygusu yüzünden sanırım. Bazı insanlar ikizleri tuhaf bulur, bazı ikizler *tuhaftır* da. Birbirlerine kenetlenip diğer insanlardan uzaklaşırlar ve kendilerine ait bir dil yaratırlar. Biz böyle şeyler yapmıyoruz. Annem küçüklüğümüzde aynı karyolada uyduğumuzu söylüyor. Yatağın farklı uçlarına yatırılmışız ama gece kıvrıla kıvrıla yan yana gelirmişiz. Okula başladığımızda bu söze dökülmeyen gerçeğin farkına varmamız bir haftamızı aldı. Bu yüzden okulun ilk günü, el ele tutuşarak girdiğimiz sınıfta yan yana oturduk. Artık böyle olmamamız beni üzüyor sanırım. Robin'in benimle fazla takılmak istediğini sanmıyorum ve onun kardeşi olmaktan hoşlandığımı, anlaşıyor olmamızdan keyif aldığımı ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Belki de bunun sebebi tek yumurta ikizi olmamız. Aslında tam tersi. Hatta bizi Callum'la oynarken gören biri, benim onunla akraba olduğumu düşünür. İkimiz de uzun boylu ve sarışın. Callum bir dansçı gibi dimdik yürüyor, ben de öyle yapmaya çalışıyorum. Robin kısa boylu ve siyah saçlı. Bir deri bir kemik olduğu için kıyafetleri üzerine hiç tam oturmuyor, bu yüzden kıyafetlerini sürekli aşağı yukarı çekiştirip duruyor.

Callum kendi evindeyken daha farklı. Okul bahçesinde kendi gruplarımızda oynarken "normal" oğlan davranışı yelpazesinin daha sessiz ucunda yer alıyor ama iyi görünüyor, dertsiz. Ormanda, parkta veya plajdaysak ya da havuzda veya piknikte, anneler en yakındaki tene güneş kremi sürerken çok neşeli ve eğlenceli. Şu komik, omuzlarını sarstığı sessiz gülüşünü rahatça sergileyebiliyor. Fakat Robin, onun kendi evindeyken yaşlı bir kadın gibi olduğunu söylüyor. Gereksiz yere telaş edip zırvalı-

yor. Robin eline bir şey aldığında kıpkırmızı oluyor ve sanki o şeyi kurtarmak ister gibi hızla onun yanına gidiyor. Robin sakar olabilir ama *o kadar da* kötü değil. “Anlamıyorsunuz,” diyor. “Robin elinden düşürse bile bu benim suçum olur.”

Grangerların evine eski Rover’ımızla gidiyoruz. Anneler abartılı bir şekilde havayı öper gibi öpüşüyorlar. Bu bir şaka olarak başladı ama artık alışkanlığa dönüştü. Babamın kendini bu gece için hazırlamak zorunda hissettiğini fark ediyorum. Kapıyı çalarken derin bir nefes alıyor ve göğsünü öne çıkarıyor. Diğer arkadaşları Drew Granger gibi değil. Ya babam gibi bahçıvanlar, ya tuğla örüyorlar ya da sazdan çatı yapıyorlar. Konuşmaktan pek hoşlanmıyorlar, mahalle birahanesinde fıkralar anlatıp birbirlerine sırayla içki ismarlıyorlar. Eski püskü iş pantolonlarıyla barda durup külçe gibi küllüklere sigaralarının küllerini silkeliyorlar. Drew’a gelince, her şey konuşmaktan ibaret; fıkra anlatıyor ama aynı türde değil, sonunda can alıcı bir söz olmuyor. Sanırım burada olmamızın sebebi annem. Arkadaş olan annem ve Hilary, geri kalan herkes de buna uyum sağlamaya çalışıyor. Babam bunu asla dile getirmese de annem için her şeyi yapar ve annem, bu birinci sınıf yemeklerden, çenesini düşüren şaraptan ve dışarıda arkadaşıyla geçirdiği günlerden oluşan yeni hayatını seviyor gibi. Ben de seviyorum.